

Arrest

nr. 152 842 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 september 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DE FEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 juni 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Uit een consultatie van Eurodac blijkt dat verzoeker eerder in Bulgarije en vervolgens in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd.

1.3. Op 11 augustus 2015 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening), het zogenaamde Dublin-gehoor.

1.4. Op 16 juni 2015 wordt een overnameverzoek gericht aan de Bulgaarse overheden.

1.5. Op 27 augustus 2015 willigen de Bulgaarse overheden dit verzoek tot overname in op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening.

1.6. Op 1 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : S. (alias BG: G.S.)

voornaam : H.U. (alias BG: H.)

(...)

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 15.06.2015 is aangekomen in België. Eén dag later, op 16.06.2015, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en verklaarde op het moment van zijn asielaanvraag zestien jaar en zes maanden oud te zijn en geboren te zijn te Helalzo. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 16.06.2015 verklaarde leeftijd minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 16.06.2015 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen.

Uit het Eurodacverslag van 16.06.2015 blijkt dat betrokkene eerder in Bulgarije en vervolgens in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd. De Bulgaarse overheid heeft op datum van 27.08.2015 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.08.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België en dat hij nooit eerder ergens anders asiel heeft gevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 16.06.2015 waaruit blijkt dat er zowel in Bulgarije als in Oostenrijk op basis van zijn vingerafdrukken een asielverzoek geregistreerd werd en of zijn vingerafdrukken onderweg ergens genomen waren. Betrokkene verklaarde daarop dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije genomen werden. Gevraagd of zijn vingerafdrukken nog in andere landen genomen werden, verklaarde betrokkene dat zijn vingerafdrukken eveneens in Oostenrijk genomen werden maar stelde dat hij er geen asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ dat hij vijfenveertig dagen voor zijn aankomst in België uit Afghanistan vertrokken is met de auto en naar Iran reisde. Na een verblijf van tien dagen zou betrokkene vanuit Iran naar Turkije gereisd zijn vanwaar hij na een verblijf van acht dagen verder gereisd zou zijn naar Bulgarije. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije genomen werden maar er geen asiel zou hebben aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij er tien dagen opgesloten zou hebben gezeten in een gevangenis in een onbekende plaats. Vanuit Bulgarije zou betrokkene vervolgens via Servië en Hongarije naar Oostenrijk gereisd zijn waar zijn vingerafdrukken eveneens genomen werden maar verklaarde dat hij er geen asiel heeft aangevraagd en er vier tot vijf dagen in een gesloten centrum zou hebben doorgebracht. Vanuit Oostenrijk zou betrokkene vervolgens naar Duitsland gereisd zijn waar hij gedurende zeven dagen op een onbekende plek verbleven zou hebben om vervolgens naar België te reizen waar hij op 15.06.2015 zou zijn aangekomen en één dag later, op 16.06.2015, het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd, in casu

Zestien jaar en zes maanden, het volgende te worden opgemerkt. Op basis van de door betrokkene bij de registratie van zijn asielaanvraag opgegeven leeftijd werd betrokkene geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie werd hiervan op de hoogte gebracht en nam betrokkene op 16.06.2015 onder haar hoede. De DVZ uitte op 16.06.2015 twijfels omtrent de door betrokkene opgegeven leeftijd bij de registratie van zijn asielaanvraag. Op 03.07.2015 liet de Dienst Voogdij een medisch onderzoek uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit geneeskunde, Departement Tandheelkunde gelegen te Capucijnenvoer 7, te 3000 Leuven teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medische onderzoek luidt dat betrokkene op 03.07.2015 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar waarbij 21,3 een minimumleeftijd is en dat deze waarschijnlijk nog hoger ligt. Ten gevolge deze vaststellingen werd de plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij beëindigd. Betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige. Uit de conclusie van het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene de Belgische autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden doelbewust heeft trachten te misleiden door zich uit te geven als een niet-begeleide minderjarige terwijl uit de conclusies van het medisch onderzoek dd. 03.07.2015 blijkt dat betrokkene zeker ouder is dan 18 jaar waarbij 21,3 een minimumleeftijd is en deze waarschijnlijk nog hoger ligt. Betrokkene legde bij de registratie van zijn asielaanvraag weliswaar een kopie van een Taskara (n° 3474387) neer maar met betrekking tot dit document dient te worden opgemerkt dat het een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Dit document is bovendien niet van die aard om de conclusie van het leeftijdsonderzoek dd. 03.07.2015 te wijzigen waaruit blijkt dat betrokkene ouder is dan 18 jaar waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is. Bovendien blijkt uit informatie waarover de DVZ beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene werd toegevoegd (vermelding: stuk 1) immers dat alle Afghaanse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn, zowel originele als vervalste documenten.

Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije en Oostenrijk wel genomen werden maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 24 & 25), dient te worden opgemerkt dat uit de coderingen in het Eurodacverslag van 16.06.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in eerste instantie in Bulgarije en later in Oostenrijk werden genomen in het kader van een asielaanvraag. De coderingen BG1BR106C1505190001 en AT1150582177-10629361 in het Eurodacverslag van 16.06.2015 wijst er op dat er op basis van de vingerafdrukken van betrokkene voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door Bulgarije en vervolgens door Oostenrijk. De codering '1' na de landencode BG en AT verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. De verklaring van betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije en Oostenrijk genomen werden maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd zijn dan ook niet als aannemelijk te beschouwen. De Bulgaarse en Oostenrijkse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Bulgaarse of Oostenrijkse autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten van het leeftijdsonderzoek d.d. 03.07.2015 waaruit blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is waarbij 21,3 jaar een minimumleeftijd is en rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 16.06.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Bulgaarse en Oostenrijkse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, werd voor betrokkene op 13.08.2015 een terugnameverzoek aan de Bulgaarse autoriteiten overgemaakt op de basis van art. 18§1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). Op 27.08.2015 hebben de Bulgaarse autoriteiten met dit terugnameverzoek ingestemd op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. De Bulgaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Bulgarije op basis van zijn vingerafdrukken gekend is onder de gegevens van Gyulahmaddzhan Shinuaray Hekmatullah, geboren op 07.06.1995 met Afghaans staatsburgerschap. Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene doelbewust getracht heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden door het gebruiken van verschillende leeftijden in verschillende landen en het zich voordoen als niet-begeleide minderjarige. Door zich voor te doen als niet-begeleide minderjarige ondergraaft betrokkene de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat betrokkene er niet in slaagt aannemelijk te maken of aan te tonen dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten verlaten zou hebben of kan aantonen of aannemelijk maken dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten voor meer dan drie maanden verlaten zou hebben. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielerzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse of Oostenrijkse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij in Bulgarije slecht behandeld werd en er opgesloten werd en geen eten gekregen zou hebben en dat we hem beter in België zouden doden en dat hij niet wil terugkeren naar Bulgarije (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot de verklaringen dat hij in Bulgarije slecht behandeld zou zijn en dat hij zou zijn opgesloten en geen eten kreeg, dient te worden opgemerkt dat betrokkene vrij vaag en algemeen blijft in deze verklaringen. Betrokkene maakt ook op geen enkele wijze aannemelijk dat indien de Bulgaarse autoriteiten hem zouden hebben vastgehouden deze vasthouding zonder meer onrechtmatig geweest zou zijn of dat deze vasthoudingen een manifeste schending zou zijn geweest van art. 5 van het EVRM. Betrokkene maakt ook op geen enkele wijze aannemelijk dat de Bulgaarse autoriteiten zonder meer op systematische wijze gebruik zou maken van geweld tegen asielerzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielerzoeker of vreemdeling zijn. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielerzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Bulgarije, omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in haar rapport van 02.01.2014, (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014) stelde dat het systeem van de asielerprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielerzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielerzoekers effectief dergelijke structurele tekortkomingen vertoonde dat een overdracht van asielerzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden. Op 01.04.2014 publiceerde het UNHCR (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 01.04.2014) echter een update van haar rapport waarin het UNHCR stelt dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelt met betrekking tot personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielerprocedure kunnen opstarten, hun asielerprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag indienen. Het UNHCR stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentrum van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze indien ze in het kader van een asielerprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen "refoulement". Daar waar het UNHCR bovendien in haar publicatie van 01.04.2014 stelt dat met voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielerzoekers die tot kwetsbare groepen behoren, dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van

de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. In het meest recent gepubliceerde "National Country Report" met betrekking tot Bulgarije, dd. 31.01.2015 en last updated op 20.04.2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014 (AI, "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue", AI, 07.03.2014) en ECRE op 07.04.2014 (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" 07.04.2014) vroeg om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielprocedure zouden bestaan en dat er vragen gesteld worden over het duurzaam karakter van de verbetering in het Bulgaarse asielsysteem op lange termijn (Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 31.01.2015). Met betrekking tot het rapport van Amnesty International waar naar verwezen wordt, dient te worden opgemerkt dat dit de neerslag is van een "follow-up visit" aan Bulgarije in maart 2014. In dit rapport erkent de NGO inspanningen van de Bulgaarse instanties, maar stelt dat nog meer inspanningen nodig zijn voordat overdrachten kunnen worden hervat. Betreffende het standpunt inzake overdrachten aan Bulgarije van ECRE, waar in het rapport van AIDA verwezen wordt, dient de aandacht gevestigd te worden op de "update" van 31.01.2015 van het mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database" (AIDA, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", 31.01.2015), waarin zowel wordt gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden ("Starting from December 2013 repairs and refurbishment are ongoing in all new centres and it is planned to continue until April 2014. As of 31 March 2014 reception facilities are largely in a reasonable state. The reception shelter in Kovachevtsi is considered a model centre (for local standards). Centres in Banya, Sofia and Pastrogor reached a level of conditions which could be considered as adequate and meeting the reception standards as laid down in the Recast reception Conditions Directive No. 2013/33/EU. The centres in Harmanli and Vrazhdebna are still a work in progress, renovation has started and some progress has already been made. Voenna Rampa centre is still below standards"). Er dient echter te worden opgemerkt dat de overheersende teneur van de rapporten van het UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 31.01.2015 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog een aantal tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non-refoulementprincipe en dat er niet langer gesteld kan worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestaat bij een overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. Daar waar de auteurs van het AIDA rapport dd. 31.01.2015 geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije oordeelde het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties toch wel als een gezaghebbende bron te beschouwen, na een grondige en omvattende evaluatie dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelt echter wel expliciet dat men voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdacht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. Op basis van het een analyse van de aangehaalde rapporten van het UNCHR, dd 01.04.2014 en het "National Country Report Bulgaria" dd. 20.04.2015 blijkt dan ook dat men niet langer kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR na haar rapport van 01.04.2014 geen rapporten meer gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar

waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft het rapport "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" van Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler gepubliceerd in 2014 dient te worden opgemerkt dat rapport reeds in de disclaimer stelt dat: "the findings, interpretations and conclusions expressed in this report are those of the authors and do not necessarily reflect the views or official position of the funding bodies" waardoor men reeds kan twifelen aan de betrouwbaarheid en het objectief karakter ervan. In tegenstelling tot dit meer recentere rapport zijn de observaties en vaststellingen van het UNHCR een officieel standpunt van het UNHCR dewelke een organisatie is die beschouwd mag worden als gezaghebbend en betrouwbaar. Het mag duidelijk zijn dat het officiële gepubliceerde standpunt van een officiële gezaghebbende internationale autoriteit zoals het UNHCR betrouwbaarder en objectiever geacht dient te worden dan een rapport waarin reeds in de disclaimer gesteld wordt dat de bevindingen, interpretaties en conclusies in het rapport de mening zijn van die van de auteurs en niet noodzakelijk de visie of officiële standpunt van zij die het subsidiëren. Zoals reeds gesteld heeft het UNHCR als gezaghebbende internationale autoriteit haar positie van april 2014 ten opzichte van Bulgarije niet gewijzigd. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/95/EU en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/95/EU of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/95/EU of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van het de meest recente rapporten van het UNCHR van april 2014 en het "National Country Report Bulgaria" dd. 18.04.2014 van AIDA niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke

integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van de aangehaalde rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, stelde betrokkene dat zijn oom met de smokkelaar had afgesproken om hem naar België te brengen (DVZ, vraag 34). Aangaande deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat zijn oom dit zo met de smokkelaar had afgesproken, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

[Met] betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde verder dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Derhalve is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.08.2015 dat zijn gezondheidstoestand "ok" is (DVZ, vraag 35). Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Bulgarije toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Bulgarije waar hij aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten op de luchthaven van Sofia zal worden overgedragen."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1 van dezelfde wet tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Deze schendingen worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM.

3.3.2.2. Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

In het Dublin-gehoor van 11 augustus 2015 werd verzoeker gevraagd waarom hij precies in België een asielaanvraag wil indienen en of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor zijn asielaanvraag zouden rechtvaardigen. Verzoeker stelde: *“Mijn oom had met de smokkelaar afgesproken om mij naar hier te brengen” en “Ik werd daar slecht behandeld. Ik kreeg geen eten en werd opgesloten. Jullie kunnen mij beter hier doden. Ik wil niet terugkeren naar Bulgarije.”*

De gemachtigde merkt vooreerst terecht op dat in de context van de Dublin III-verordening de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Verzoeker heeft een recht om internationale bescherming te vragen en te verkrijgen indien daartoe grond is, maar hij heeft geen recht om zelf te kiezen in welke Lidstaat hij dit recht zal invoeren. Verzoeker ontkent niet dat hij een asielaanvraag heeft ingediend in Bulgarije. Verzoeker ontkent evenmin dat op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening de Bulgaarse overheden verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

3.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28).

In het kader van deze vordering moet worden benadrukt dat het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij van de verplichting om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk

behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Derhalve gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Bulgarije en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Bulgarije.

3.3.2.4. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148), waarbij belang wordt gehecht aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v .België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt alvast dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Bulgarije voor wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Bulgarije.

3.3.2.5. Verzoeker betoogt vooreerst dat asielzoekers in Bulgarije onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van tekortkomingen in de omstandigheden van vasthouding van asielzoekers. Hij verwijst naar een rapport van ProAsyl, naar het AIDA rapport inzake Bulgarije van 31 januari 2015 en naar rapporten van 23 april en 26 maart 2015 van het Europees Comité voor de Preventie van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing (hierna: CPT).

De Raad stelt vast dat verzoeker met een verwijzing naar deze rapporten op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat de Bulgaarse autoriteiten zonder meer op systematische wijze gebruik zouden maken van geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Zo deelt verzoeker de datum van het rapport van ProAsyl niet mee, zodat de Raad niet kan nagaan of dit een rapport betreft dat recenter is dan de rapporten waarop de gemachtigde zich steunt in de bestreden beslissing. Ook ter terechtzitting kan de raadvrouw daarover geen verdere verduidelijking geven. Wat betreft de rapporten van het CPT merkt de Raad op dat uit het geciteerde uittreksel niet duidelijk blijkt wie dan opzettelijk fysiek wordt mishandeld: Bulgaren, asielzoekers of anderen. In het AIDA-rapport inzake Bulgarije van 31 januari 2015, dat specifiek betrekking heeft op de situatie van asielzoekers in Bulgarije, wordt enkel melding gemaakt van “*verbal abuse*” maar niet van fysieke mishandeling (p. 50). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat eventuele “*verbal abuse*” die drempel bereikt gesteld onder artikel 3 EVRM om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling te worden beschouwd.

Uit het AIDA rapport van januari 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt en waaruit verzoeker citeert, blijkt verder dat de omstandigheden van detentie te wensen overlaten maar hieruit kan niet worden afgeleid dat deze omstandigheden van detentie dermate ernstig zijn dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, noch blijkt dat de tekortkomingen van structurele aard zijn. Bovendien stelt de Raad vast dat het AIDA-rapport zich baseert op rapporten van het CPT die dateren van 2010

en 2012 (zie AIDA-rapport, p. 50-51). Daartegenover stelt het rapport van UNHCR van april 2014 (UNHCR Observations on the current situation of asylum in Bulgaria, p.5), terug te vinden in het administratief dossier, dat in alle detentiecentra de vreemdelingen toegang hebben tot voedsel op regelmatige basis, tot medische zorgen indien nodig, tot basis vrijetijdsactiviteiten inclusief televisie, alsook tot recreatie in open lucht. Nergens in dit UNHCR-rapport wordt gesteld dat de omstandigheden van detentie van asielzoekers in Bulgarije van die aard zijn dat ze een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat asielzoekers nooit worden vastgehouden in reguliere gevangenis-tenzij ze strafrechtelijk werden veroordeeld (p. 51), quod non in casu. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij als Dublin-terugkeerder bij overdracht naar Bulgarije zal worden vastgehouden. De gemachtigde motiveerde als volgt: *“Het UNCHR stelt met betrekking tot personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag indienen. Het UNHCR stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentrum van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze indien ze in het kader van een asielprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen ‘refoulement’.”*

Uit het AIDA-rapport van januari 2014, waarop de gemachtigde zich steunt, blijkt dat het Bulgaarse overheidsagentschap voor vluchtelingen (hierna: SAR) de Bulgaarse grenspolitie zal informeren over de nakende Dublinoverdracht en aankomstdatum. Er wordt dan ook meegedeeld of verzoeker als Dublin-terugkeerder moet worden overgebracht naar een opvangcentrum dan wel een detentiecentrum. Dit is afhankelijk van de fase waarin de Dublin-terugkeerder zich in de asielprocedure bevindt. Als er nog een hangende asielaanvraag is in Bulgarije dan wordt de Dublin-terugkeerder overgebracht naar een open opvangcentrum. Daarbij geldt dat een asielprocedure in beginsel wordt geschorst wanneer een asielzoeker Bulgarije verlaat voor de asielprocedure is afgesloten. Indien de asielaanvraag reeds werd afgesloten en verworpen in afwezigheid van de asielzoeker maar niet aan de asielzoeker werd betekend vooraleer hij Bulgarije verliet, dan wordt de Dublin-terugkeerder eveneens overgebracht naar een open opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag definitief werd afgesloten of werd betekend in afwezigheid van de asielzoeker, dan zal de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum (p. 24).

Uit het administratief dossier blijkt dat Bulgaarse overheden instemden met het aan hen gerichte verzoek tot terugname van verzoeker op grond van artikel 18(1) (b) van de Dublin III-verordening. Artikel 18(1) (b) van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;” (eigen onderlijning).

De toepassing van artikel 18 (1) (b) houdt in dat de asielaanvraag die verzoeker op 19 mei 2015 in Bulgarije indiende, nog hangende is. Artikel 18(2) van de Dublin III-verordening bepaalt :

“In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”

Dit betekent dat de Bulgaarse instanties – na overdracht van verzoeker – het onderzoek van de hangende asielaanvraag zullen hervatten en dat verzoeker zal worden overgebracht naar een open opvangcentrum.

Het betoog over de omstandigheden van detentie in Bulgarije, daargelaten of wordt aangetoond dat de omstandigheden van detentie van asielzoekers in Bulgarije een schending inhouden van artikel 3 EVRM, lijkt in casu niet dienstig aangezien verzoeker vooreerst prima facie niet aannemelijk maakt dat hij als Dublin-terugkeerder met een hangende asielaanvraag überhaupt zal worden vastgehouden bij overdracht naar Bulgarije.

3.3.2.6. Verzoeker stelt verder dat de algemene precaire omstandigheden in de opvangcentra in Bulgarije worden bevestigd door objectieve rapporten.

Wat betreft de opvangomstandigheden in Bulgarije motiveert de gemachtigde als volgt:

“Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat het UNCHR in haar rapport van 02.01.2014, (UNHCR, “Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria”, 02.01.2014) stelde dat het systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers effectief dergelijke structurele tekortkomingen vertoonde dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden. Op 01.04.2014 publiceerde het UNHCR (UNHCR, “Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria”, 01.04.2014) echter een update van haar rapport waarin het UNHCR stelt dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is.”

(...)

In het meest recent gepubliceerde “National Country Report” met betrekking tot Bulgarije, dd. 31.01.2015 en last updated op 20.04.2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014 (AI, “Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue”, AI, 07.03.2014) en ECRE op 07.04.2014 (ECRE, “ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation” 07.04.2014) vroeg om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielpcedure zouden bestaan en dat er vragen gesteld worden over het duurzaam karakter van de verbetering in het Bulgaarse asielsysteem op lange termijn (Savova Iliana, “National Country Report Bulgaria”, AIDA, 31.01.2015). Met betrekking tot het rapport van Amnesty International waar naar verwezen wordt, dient te worden opgemerkt dat dit de neerslag is van een “follow-up visit” aan Bulgarije in maart 2014. In dit rapport erkent de NGO inspanningen van de Bulgaarse instanties, maar stelt dat nog meer inspanningen nodig zijn voordat overdrachten kunnen worden hervat. Betreffende het standpunt inzake overdrachten aan Bulgarije van ECRE, waar in het rapport van AIDA verwezen wordt, dient de aandacht gevestigd te worden op de “update” van 31.01.2015 van het mede door ECRE gecoördineerde project “Asylum Information Database” (AIDA, “Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria”, 31.01.2015), waarin zowel wordt gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden (“Starting from December 2013 repairs and refurbishment are ongoing in all new centres and it is planned to continue until April 2014. As of 31 March 2014 reception facilities are largely in a reasonable state. The reception shelter in Kovachevtsi is considered a model centre (for local standards). Centres in Banya, Sofia and Pastrogor reached a level of conditions which could be considered as adequate and meeting the reception standards as laid down in the Recast reception Conditions Directive No. 2013/33/EU. The centres in Harmanli and Vrazhdebna are still a work in progress, renovation has started and some progress has already been made. Voenna Rampa centre is still below standards”). Er dient echter te worden opgemerkt dat de overheersende teneur van de rapporten van het UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 31.01.2015 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog een aantal tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielpcedures en handhaving van het non-refoulementprincipe en dat er niet langer gesteld kan worden dat het systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat er een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bestaat bij een overdracht van asielzoekers aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening. Daar waar de auteurs van het AIDA rapport dd. 31.01.2015 geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije oordeelde het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties toch wel als een gezaghebbende bron te beschouwen, na een grondige en omvattende evaluatie dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is.”

Uit de bestreden beslissing en de stukken in het administratief dossier blijkt niet dat er een tekort aan opvangplaatsen is voor asielzoekers in Bulgarije, noch toont verzoeker dit aan. Verder blijkt dat sinds half 2014 door de Bulgaarse overheden duchtig gewerkt is om de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Bulgarije tot een aanvaardbaar minimumniveau te brengen. De opvangomstandigheden zijn dan ook verbeterd. Hoewel in de UNHCR- en AIDA-rapporten van 2014 nog een zekere zorg uitdrukken over de opvangomstandigheden in 1 à 2 centra, blijkt uit het AIDA-rapport van januari 2015 geheel niet dat er zich nog ernstige of structurele problemen voordoen inzake de leefomstandigheden, toegang tot medische zorgen of toegang tot voedsel in de Bulgaarse opvangcentra. Er worden geen opvangcentra meer vermeld waar de leefomstandigheden ernstig zorgen baren.

Verzoeker verwijst nog naar een rapport van juli 2014 van Bordermonitoring *“Trapped in Europe’s Quagmire: The situation of asylum seekers and refugees in Bulgaria”*, waaruit hij citeert. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing eveneens rekening heeft gehouden met dit rapport van Bordermonitoring doch de betrouwbaarheid en het objectief karakter ervan in vraag stelt. De gemachtigde hecht meer belang aan en stelt meer vertrouwen in het rapport van UNHCR van april 2014 aangezien het een officieel gepubliceerd standpunt betreft van een officiële gezaghebbende internationale autoriteit. Daarenboven stelt de Raad vast dat het rapport van Bordermonitoring dateert van voor het AIDA-rapport van januari 2015 dat, zoals hierboven aangetoond, geen melding maakt van ernstige of structurele problemen in de opvangomstandigheden van asielzoekers in Bulgarije. Met een loutere verwijzing naar een rapport dat reeds in rekening werd genomen door de gemachtigde, slaagt verzoeker er dan ook niet de desbetreffende motieven inzake de opvangomstandigheden in Bulgarije te weerleggen.

Waar verzoeker nog herhaaldelijk verwijst naar de gebrekkige medische zorgen in Bulgarije, en daarbij verwijst naar de rapporten van Bordermonitoring en AIDA, stelt de Raad vast dat uit het Dublin-gehoor niet blijkt dat verzoeker melding heeft gemaakt van enige medische aandoening. Hij verklaarde uitdrukkelijk dat zijn gezondheidstoestand “OK” is. Ook nu brengt verzoeker geen stukken aan die aantonen dat hij aan een of andere medische aandoening lijdt. Gelet op de goede gezondheidstoestand van verzoeker, is het voor de Raad dan ook niet duidelijk in welke mate, mogelijke, slechte of gebrekkige medische zorgen tot een onmenselijke of vernederende behandeling in zijnen hoofde kunnen leiden. Aangezien de gezondheidstoestand van verzoeker “OK” is, is ook geheel niet voldaan de hoge drempel die het EHRM stelt zijn rechtspraak omtrent vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan in zulke gevallen een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Verzoeker toont zulke situatie prima facie niet aan.

De gemachtigde concludeert dat: *“er op basis van het de meest recente rapporten van het UNCHR van april 2014 en het “National Country Report Bulgaria” dd. 18.04.2014 van AIDA niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. (...) Op basis van het een analyse van de aangehaalde rapporten van het UNCHR, dd 01.04.2014 en het “National Country Report Bulgaria” dd. 20.04.2015 blijkt dan ook dat men niet langer kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR na haar rapport van 01.04.2014 geen rapporten meer gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker met bovenstaand betoog er niet in slaagt om dit besluit op enige concrete wijze te weerleggen. Verzoeker toont prima facie niet aan dat er in Bulgarije heden sprake is van een zodanige opvangcrisis dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Bulgarije zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. In zoverre verzoeker stelt dat er slechts een partiële lezing is gebeurd van de gebruikte

rapporten, merkt de Raad op dat verzoeker niet aanduidt met welke precieze en ernstige elementen in deze rapporten dan wel geen rekening werd gehouden.

Verzoeker maakt dan ook prima facie niet aannemelijk dat toepassing moest worden gemaakt van artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening.

3.3.2.7. Aangezien geen systeemfouten of ernstige gebreken worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Bulgarije, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland, par. 118)

In dit kader voert verzoeker aan dat hij tijdens zijn Dublin-gehoor van 11 augustus 2015 reeds uitvoerig heeft stilgestaan bij zijn behandeling door de Bulgaarse politiedienst, hetgeen onomstotelijk een begin van bewijs uitmaakt van een schending van artikel 3 EVRM. Hij stelt dat hij tien dagen werd vastgehouden, geen eten heeft gekregen en op regelmatige basis door de politie werd mishandeld. Hij en andere vluchtelingen werden door de Bulgaarse politie *“als dieren”* behandeld. Met een loutere herhaling van wat hij te berde bracht op het Dublin-gehoor, weerlegt verzoeker de motieven in de bestreden beslissing niet, die als volgt luiden: *“Met betrekking tot de verklaringen dat hij in Bulgarije slecht behandeld zou zijn en dat hij zou zijn opgesloten en geen eten kreeg, dient te worden opgemerkt dat betrokkene vrij vaag en algemeen blijft in deze verklaringen. Betrokkene maakt ook op geen enkele wijze aannemelijk dat indien de Bulgaarse autoriteiten hem zouden hebben vastgehouden deze vasthouding zonder meer onrechtmatig geweest zou zijn of dat deze vasthoudingen een manifeste schending zou zijn geweest van art. 5 van het EVRM. Betrokkene maakt ook op geen enkele wijze aannemelijk dat de Bulgaarse autoriteiten zonder meer op systematische wijze gebruik zou maken van geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Bulgarije, omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden.”*

Verzoeker wijst er nog op dat zijn verklaringen omtrent mishandeling door de politie stroken met de algemene informatie beschikbaar over de situatie in gevangenissen en gesloten centra in Bulgarije. De Raad herhaalt dat verzoeker evenwel niet aannemelijk maakt dat hij als Dublin-terugkeer met een hangende asielaanvraag bij overdracht naar Bulgarije zal worden vastgehouden, zoals reeds besproken in punt 3.3.2.5.

Hoewel hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, toont verzoeker in casu op geen enkele wijze in concreto aan dat hij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zal worden opgevangen in Bulgarije (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 119; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland, par. 36).

De loutere verwijzing naar zijn jonge leeftijd volstaat prima facie niet om te vast te stellen dat hij zich in zulke situatie bevindt.

Waar verzoeker verwijst naar een andersluidend arrest van de Raad, moet worden opgemerkt dat in een continentale rechtstraditie arresten geen precedentswerking hebben.

Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat verzoeker bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing tonen aan dat de gemachtigde op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van verzoeker. In het licht van wat hierboven werd besproken, kon de gemachtigde op goede gronden besluiten: *“Daar waar het UNCHR bovendien in haar publicatie van 01.04.2014 stelt dat met voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren, dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdacht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan*

onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. [...] Het UNCHR stelt echter wel expliciet dat men voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren. Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene een volwassen man is en er uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken.”

3.3.2.8. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM. Aangezien de inhoud van artikel 4 van het Handvest een analoog is aan artikel 3 van het EVRM wordt evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat op eerste zicht niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de eerste bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoeker toont prima facie niet aan dat de gevolgtrekkingen die gemachtigde uit deze feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. De materiële motiveringsplicht blijkt op het eerste zicht niet geschonden.

Het enige middel is op het eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES